

Besvarelse af spørgsmål 6: Under forudsætning af uændret forlængelse i 1963 ønskes udgifterne ved forslaget beregnet for 1985 og 1995.

Under besvarelsen af spørgsmål 24 er der på grundlag af de af det statistiske departement beregnede tal anført den forventede udvikling i antallet af ældre personer i perioden 1957—1966.

Disse tal, der således vedrører en 10 års periode, er behæftet med nogen usikkerhed bl. a. som følge af, at de bygger på en forudsætning om, at dødeligheden i de enkelte aldersklasser fortsat vil være den samme som i perioden 1946—50. Da disse beregninger kun omfatter personer, der på beregningstidspunktet var i nærheden af 50 år eller ældre, er fejlen dog af forholdsvis begrænset størrelse, idet dødeligheden for de ældre befolkningsklasser efter erfaringerne fra en lang årrække hidtil kun har forandret sig langsomt og der ikke er anledning til at vente, at en hurtigere ændring vil indtræde i de første år.

Ønsker man imidlertid at gå ikke 10, men 30—40 år ud i fremtiden, betyder det, at man må tage sit udgangspunkt i befolkningsgrupper, hvoraf nogle på beregningstidspunktet er så unge som 20—30 år. Her ved vil det ikke kunne undgås, at en eventuel fremtidig nedgang i dødeligheden også for de yngre aldersklasser vil øve betydelig indflydelse på resultatet, således at antallet af ældre vil vokse en del stærkere, end vi i dag kan forudse.

Hertil kommer, at man kan formode, at lægevidenskaben i løbet af de kommende 30—40 år vil have fundet virksomme midler til bekæmpelse af de egentlige alderdoms sygdomme, således at langt flere af de ældre, end man i dag kan regne med, vil nå op i de højeste aldersgrupper og altså leve længere som ældre, end tilfældet er nu.

Et yderligere moment, der gør, at det i dag

er vanskeligt at forudsige antallet af folkepensionister ud i fremtiden, er, at man ikke kan vide, fra hvilken alder folkepension vil blive udbetalt i 1985, 1995 eller senere. Da det må antages, at de ældre til sin tid — udover at leve længere i de højere aldersklasser — også vil være væsentlig raskere end nu, vil der være mulighed for, at de også vil arbejde noget længere. En mulig konsekvens heraf vil være, at folkepensionens aldersgrænse efterhånden bliver forhøjet. Hertil kommer så, at et godt helbred for de ældre samtidig med gode beskæftigelsesmuligheder vil medføre en kraftig nedgang i antallet af aldersrentemodtagere, såfremt lovgivningen fortsat hjemler en indtægtsreguleret aldersrente ved siden af folkepensionen.

Ser man imidlertid bort fra alle disse afgørende usikkerhedskilder, kan det anslås, at antallet af personer over 65 år¹⁾, der i 1966 vil udgøre godt 525 000, i 1985 vil være steget til ca. 685 000, i 1995 til ca. 695 000 og i 2005 være faldet til 690 000. Året 2005 er — til trods for, at usikkerheden for dette år naturligvis er endnu større end for 1985 og 1995 — taget med, fordi det viser, at man i slutningen af dette århundrede, under iøvrigt uforandrede forudsætninger, vil nå det tidspunkt, hvor de små fødselsårge fra 1930'erne vil bevirke en stagnation eller tilbagegang i antallet af ældre.

Sættes folkepensionsudgiften i 1966 til 100, vil den i 1985 udgøre 130, i 1995 132 og i 2005 131. Da udgiften i 1966, som anført i afsnit 3, er opgjort til 290 mill. kr., vil den i 1985 være steget til 377 mill. kr., hvorefter den i 1995 vil udgøre 383 mill. kr. og i 2005 380 mill. kr.

¹⁾ En opgørelse af det faktiske antal folkepensionister over 67, respektive 62 år på disse fjerne tidspunkter er næppe mulig og formentlig heller ikke nødvendig, idet den relative udvikling i dette antal vil være praktisk talt den samme som i antallet af personer, der er fyldt 65 år og derover.